

ԱՌԱՆՁՆՈՒԹԻՒՆ

Առանձին եմ, խոհերուս ես լուկ ընկերն, ու հեռու
Տենդագալար աշխարհէն.
Բայց ալիքներն իր տենդոտ պայքարներուն անընդհատ,
Սիրտըս կու գան կը բանդեն:
Առանձին եմ, առանձին, ինչպէս ճերմակ կատարներն
Ասրաքատակ լեռներուն,
Եւ կամ ինչպէս կղզիներն՝ որ կը հանգչին ծոցին վրայ
Լայնածաւալ ծովերուն:
Առանձին, բայց կը յուզուի հոգիս նրման տաւիղի՝
Երբ լարերուն կը դաշին.
Ըսպառում կայ ամէն ժամ, և խոր ծրփանք սրտիս մէջ՝
Իբր օրհասի ժամ վերջին:
Կը սիրեմ հեծքը թախծոտ՝ ափը ծեծող ալեակին,
Որ կաթի պէս կը փրփրի.
Նրբաշաւիղ առուակին, օ՝ կը սիրեմ քայլն անդոյր,
Որ վախճանին կը ձկտի
Լուռ, անտրտունջ, անըսպառ, մերթ խայտալով, մերթ ցաւով
Իր մեծ սուգին համակամ՝
Կ'երթայ հանգչիլ ծովին գիրկն, ուրիշ անդին կը բացուի
Անեղբուրեան լոյս սահման:

* * *

Կը թաւալի շուրջս ամէն ինչ, անողորմ փրկուզում,
Եւ թիթեռնիկը ծաղկեայ
Իմ յոյսերուս երջանիկ՝ թեւերն իր թոյլ կ'ամփոփէ
Հեծող կուրծքին տակ թաւշեայ:
Ու այն ատեն կը դառնամ ու կ'ըլլամ ես ամբոխեալ
Ովկէանն այն մենաւոր,
Որուն վերեւ կը վարդեն տրտում նաւեր ալեծովի
Փոթորկին մէջ նենգաւոր:
Ես խորտակուած էրազն եմ, ու թեւահատ սէգ արծիւ՝
Որ գահավէժ կ'իյնայ վար
Ամպածըրար բարձունքէն ու կը փակէ աչքերն իր
Փոսի մը մէջ ոգեվար:

Կը խոնարհիմ ես իմ մէջ, ո՛վ խորութիւն անյատակ,
Զոր չափելու անկարող
Անհունութեան կը նայիմ, ես փոքրիկ կէտ մ'աննըշան
Տրեղերքին տառապող:

Ես սրտազող էութիւն, և փշրուած սին երազ՝
Որ մահուան մէջ կը գտնէ
Փառքի կատարն ու արեւ, միշտ անմըռայլ և ժպտուն,
Ազատ լրտիկ ցաւերէ:

Բայց ցաւն իսկ է մեծութիւնն, որուն կ'ըղձամ տենդագին
Հասնիլ լոյսին ողողուն,
Եւ բարձրութեանն արփենի՝ մշտապայծառ ոլորտին,
Ուր հուսկ կ'իյնամ նըւաղուն:

Հ. Մ. Ճ.

Մայիս 23 Վեմետիկ 1949.

ԽՈՐՀՈՒՐԴ

Այս իրիկուն, դարեր յետոյ, ժամանակին
Սլաքը կարծես կը ճմլէ սիրտըս վիրաւոր,
Ո՞վ էր այն Մէկը որ տաքցուց արիւնն անոր
Մեծ Արեւի մը բոցերուն մէջ խնդագին . . .

Ո՞վ էր այն Մէկը որ հսկեց անոր վըրայ
Դարեր առաջ, որպէսզի վիշտն առնէր ծընունդ,
Եւ խորունկնար հետքհետէ որպէս անդունդ
Եւ զիս անհուն բլրեղներով ծածկեր հիմա . . .

Այս իրիկուն իր կերպարանքը բարեգութ
Կը դրդէ զիս աղօթելու միշտ մանկօրէն,
Որպէսզի դեռ ժամանակին մէջ հոսանում՝

Շող մը թրթռուն յաւերժագեղ իր պատկերէն
Դըրոշմըի քարին վըրայ ճշմարտութեան՝
Ուր ես կանգնած՝ Անոր գերին եմ յաւիտեան . . .

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱԹ